

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome I. Alvarez De Paz In omnes libros De Vita Spirituali Eiusque Perfectione

Álvarez de Paz, Jacobo

Antverpiæ, 1620

Quanta benignitate Dominus perfectorum orationes exaudiat, quantis donis repleat, & quanto honore afficiat. caput. 35.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49057](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49057)

CAPVT. XXXV.

Quanta benignitate Dominus perfectorum orationes exaudiat, quantis donis repleat & quanto honore afficiat.

Licet viri perfecti sint planè diuites, & caelestibus bonis abundant; tamen quia dum vitæ mortali tributa persolunt, non in manente ciuitate, quam inquirunt, sed in exilio, & in loco horroris, & vastæ solitudinis commorantur; semper habent quod postulent, quod etiam desiderent. &c. Iustos & præcipuè viros perfectos, & sanctitatis amatores exaudit Dominus libentissimè, quorū orationes, siue sibi ipsis, siue alijs bona petant hilariter suscipit, grater admitit, & supra id quod postulant, imo & quod cupiant (parum est hoc) imo & supra id quod cogitant, illis aut alijs propter illos, dona concedit. Qui sane in deserto huius mundi constituti orationem suam habent pro vita; desiderium pro victu, atque vestitu vocem animi pro delicijs, quia sola voce ac deprecatione, quicquid ad necessitatem & ad voluptatem necessarium est, abundantissimè consequuntur. Dominus, qui tenerrimè iustos perfectos diligit, valde pronus est ad donandū illis, quod se inspirante cupiuerunt, & os eorū
aperiente

aperiente petiuerunt, & se impellente flagitarunt. Vt autem Dominus adstruat suam voluntatis esse petitionibus sanctorum ad datum incitari, eos magnificis promissionibus & apertissimis vtriusque paginae sententia ad postulandum animat. Quamobrem per

Ioa. 15.

Ioannem ait: Si manseritis in me, & uerba mea in uobis manserint, quodcumque uolueritis petetis, & fiet uobis. Tunc dicens sunt uerba eius in nobis manere, ait Augustinus, quando facimus quae praecipit, & diligimus quae promisit. Quando autem uerba eius manent in memoria, nec inueniuntur in uita, non computatur palme in uite, quia uita non attrahit ex radice. Iusti ergo sunt, in quorum cordibus uerba Christi manent. In iustorum uero mandatorum obseruatione in Christo manent, tanquam palmites in uite, & erant pulcherrimi in sua radice. His dicitur, ut petant quicquid uolunt, quia certissime consequentur. Qua promissione nihil potest esse felicius, nihil etiam largius, atque profusius. etc. Eandem promissionem fecerat Dominus per Isaiam: tunc ait, *inuocabis, & Dominus exaudiet: clamabis, & dicit, Ecce adsum.* Qui est tunc; nisi, cum praedicta uirtutis officia compleueris oratione, clamabis ad me, & ego diligens, & uelox protector effectus, statim

Isa. 58.

adstabo tibi, & quicquid postulaueris, implebo. prope est Dominus omnibus inuocantibus

Psal.

144.

cantibus eum; omnibus inuocantibus eum
 in veritate. Voluntatem timentium se faciet,
 & deprecationem eorum exaudiet, & saluos
 faciet eos. Eis in libro Psalmorum dicitur: *Psal. 36*
 Spera in Domino, & fac bonitatem, & in ha-
 bita terram, & pascaris in diuitijs eius. De-
 lectare in Domino, & dabit tibi petitiones
 cordis tui. Reuela Domino viam tuam, &
 spera in eo; & ipse faciet. Illi sperant in Do-
 mino, & faciunt bonitatem assidue, & habi-
 tant eam viuentium terram (vitam perfectam
 intellige) que non tribulos & spinas germi-
 nat, sed flores et lilia producit. Huius diuitijs
 ad suauitatem & saturitatem pascuntur, quia
 virtutum dulcedine perfruuntur, & bonorū
 operū ex illis promanantium copia satiantur.
 Ita viuunt, vt non in sæculo, nec in rebus pe-
 tituris sed in Domino delectentur, & tunc
 iuxta desideria & petitiones suas, assequan-
 tur à Domino, quicquid impetrare gestiunt.
 &c. Quis non in perfectis animaduertit
 gemmam perfectæ castitatis, adamantē obe-
 dientiæ, & carbunculum paupertatis? Qui
 licet religiosi non sint, & alium quemuis
 statum profiteantur, si tamen ad perfectam
 virtutem venerunt, nec terrenis rebus ad-
 hærent, quo nihil pretiosius, nec diuinis
 mandatis contradicunt, quo nihil robustius,
 nec se carnis colluione contaminant, quo
 nihil purius inuenitur. Quis neget illos
 omnium

omnium possessores esse virtutum, quos perfecta charitas occupans, sua familia regal replet, quæ in omnium virtutum cœtu consistit. Quis ambigat omnibus spiritus laudis donis abundare, & sapientes ac intelligentes esse, fortes, ac pios, & consilio, scientia, ac timore coopertos, quorum mentes ipse spiritus diuinus inhabitat, & in sui tempore ac ad eum elegit? Quis non affimet eos Dei familiaritatem admissos, Deum in quadam luce cognoscere, Deum sentire, Deum purissimo amore completi, cum Deo colloqui, atque ei imitatione perfectionis hæerere? Vniuersa hæc dona Dei sunt in electos effusa, quorum obundantia primum squalorem & fætorē obrunt, & nequam dignitatem ac splendorem ostentant.

Virtus via est, per quam ad honorem & gloriam peruenitur, non quia ipsa honorem querat, nam (si vera est) sui ipsius bonum & Dei beneplacitum expetit: sed quia (Deo disponente) dum placere Deo querit, gloriam etiam & honorem incurrit. Quia cum sit præmium virtutis, eo in loco collocatus est, ubi virtus aliud præoptabilem quærens, illum quoque velut suæ pulchritudinis congruum inueniat, in Psalmis legimus: quoniam *Dominus virtutum ipse est gloria.* Qui enim facit, ut virtutē sectentur, facit etiam, ut gloriam ut honorem, vel in-

Psal. 23.

lentes acquiamus. Gloria virtutis sanctorū,
 Domine, tu es, quoniam virtutis amatores
 gloriosos efficis, honorabiles reddis, & ho-
 norem illis verissimum non fucatum nec
 simulatum constituis, & gloriam sponta-
 neam non violentia extorā discernis. Me-
 ritò autem Dominus ita statuit, vt studiosis
 virtutis honor ac gloria tribueretur, quia,
 vt inquit Bernardus: Quæ sine virtute est
 gloria, profectò indebita venit, præproperè
 affectatur periculose captatur. Virtus gra-
 dus ad gloriam, virtus mater gloriæ est, fal-
 lax gloria, & vana est pulchritudo, quam il-
 la non parturiuit; sola est, cui gloria debetur
 iure, & securè impenditur. Perspicuè liquet
 perfectos viros honore esse dignissimos,
 quorum non ordinaria est virtus: sed eximia,
 feruens atque perfecta. Habēt quidem per-
 fecti omnes causas propter quas solemus
 homines alios honorare. Honore ac reue-
 rentia afficimus nobiles: sed omnes perfe-
 cti, sunt nobilissimi, quoniā sunt fratres san-
 ctorum, cognati angelorū, & domestici, ac
 filij Dei. Honoramus diuites: sed perfecti,
 rebus humanis destituti, ditissimis sunt di-
 tiores, quia si aurum & argentum & res pe-
 rituras nō possident, virtutes & spiritus san-
 cti dona, & consolationes cælestes, veras
 diuitias, & semper duraturas obtinere no-
 scuntur. Honoramus sapiētes ac literatos: sed

*Berni.
ser. 3.*

A a perfecti

perfecti sunt sapientissimi, qui sciunt seiplos,
& ideo tã verè seiplos despiciunt, qui sciunt
Deum, sciunt vias virtutis, & semitas sancti-
tatis, quas etiam in obscura nocte aduen-
tatis sine vlla offensione percurrunt. Hono-
ramus vtilis nobis, aut toti regno proficui.
Sed perfecti manum Domini super pecca-
tores extentam detinent, indulgentiam, &
dona impetrant, & totius Eccl[esi]e decus &
ornamentum existunt, &c. Perfecti igitur
sanctitatis amore seiplos dignos honore fe-
cerunt: quate Paulus ait: *Gloria, & honor,*

Rom. 2. pax omni operanti bonum, & paulò superius
his qui secundum patientiam boni operis gloriam &
honorem, & incorruptionem querunt, vitam æter-
nam Dominus abundanter donabit. Quia ergo
viri perfecti maximo honore digni sunt,
Dominus eos non solum postquam sunt vi-
ta functi, sed etiam dum viuunt, facit maxi-
mo honore à cunctis venerari, &c. illos ve-
ro ideo honore afficimus, quia Deum imi-
tantur, quia eius virtutes & perfectiones
imitantur, & quia aliquid (vt ita dicam) di-
uini muneris exequuntur. Nam eorum or-
atio homines à dæmonibus liberat, à peccatis
mala propulsat, prosperitates adfert, & vi-
uos ad virtutem, ad sanctitatem, ad vitam
cælestis desiderium impellit. Mundana ri-
que nobilitas hominem ad tempus; sancti-
tas in æternum exaltat. Nobilitas, amicis
regum

regum; perfectio Dei amicum & Angelis pa-
rem constituit, &c. hunc honorē verissimū,
in sanctitate quæramus, & sic terrenos ho-
nores, vt puerorū ludicra despiciemus. Glo-
ria Christianorum, inquit Ephrem, Dei præ-
ceptum est. Gloria Christianorū, Apostolo-
rum & prophetarum doctrina. Gloria Chri-
stianorum humilitas animi est, spiritualis
paupertas atque obedientia. Gloria Chri-
stianorum mansuetudo & quies, omnibus
que se submittere, ac reuerētiā tribuere.
Gloria Christianorū, atque corona est tri-
bulationes sufferre, & non indignari: taliq;
amicus reperitur illius, qui dixit: Quoniam
tribulatio vestra conuertetur in gaudium,
ista omnia sunt verus honor, & vera sancto-
rum gloria, quoniam eos honorabiles red-
dunt, & verissimum honorem habentibus
deferunt, &c.

*Ephrem
de amore
pauperū.*

CAPVT XXXVI.

*De victorijs perfectorū quam admirabi-
lis sit perfectorum vita, quam pretio-
sa mors & quam ineffabile præmium.*

Iohannes vidit eos stantes ante thronum
& in conspectu agni, amictos stolis albis,
& palmæ in manibus eorum. Statio quidē
ante thronum sanctorum, honorem am-
plissimū, amictus albus, eorū vitam purissi-
mam, & palmæ manibus prælatæ, victorias
obtentas

Ap. 7

A a 2